Sygn. akt I C 741/09

WYROK
W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 grudnia 2013r.

Sąd Okręgowy I Wydział Cywilny w Lublinie w składzie:

Przewodniczący: SSO Grażyna Lipianin

Protokolant: Dorota Twardowska

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013r. w Lublinie

na rozprawie sprawy

z powództwa A. K. (1)

przeciwko T. G.

o ochronę dóbr osobistych

I. ***nakazuje pozwanemu T. G. zaniechania działań godzących w dobra osobiste powódki A. K. (1) takie jak cześć, dobre imię, prawo do prywatności, polegających na wysyłaniu obraźliwych wiadomości tekstowych, kierowaniu pod jej adresem gróźb, nękaniu telefonami i śledzeniu oraz rozpowszechnianiu w środowisku pracy, wśród znajomych i jej rodziny obelżywych i nieprawdziwych informacji na temat powódki;***

II. ***nakazuje pozwanemu T. G.opublikowanie na własny koszt w dzienniku (...)w terminie nie później, niż w ciągu dwóch tygodni od uprawomocnienia się orzeczenia na koszt pozwanego oświadczenia następującej treści: „Ja – T. G.oświadczam, że od jesieni 2008r. rozpowszechniałem nieprawdziwe informacje na temat A. K. (1)dotyczące jej życia prywatnego, niewłaściwej postawy, jako pracownika Działu Kadr Urzędu (...) w L.oraz, że przekazywała plotki dotyczące życia osobistego koleżanek i kolegów z pracy ”***;

III. ***zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powódki A. K. (1) kwotę 12.000zł (dwanaście tysięcy złotych);***

IV. ***oddala powództwo w pozostałej części;***

V. ***zasądza od pozwanego T. G. na rzecz powódki A. K. (1) kwotę 3.400zł (trzy tysiące czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.***

Sygn. akt I C 741/09

UZASADNIENIE

Pozwem z 16 października 2009r. A. K. (1) wnosiła o:

1) nakazanie pozwanemu T. G. zaniechania działań godzących w dobre imię powódki, tj. wysyłania obraźliwych wiadomości tekstowych, kierowania pod jej adresem gróźb, rozpowszechniania w środowisku pracy, wśród znajomych i rodziny powódki obelżywych i nieprawdziwych informacji na jej temat, nękania jej codziennymi telefonami, w szczególności w godzinach pracy, śledzenia powódki,

2) nakazanie złożenia wobec wskazanych osób oświadczenia odwołującego wszystkie nieprawdziwe i obraźliwe informacje na temat powódki,

3) zasądzenie zadośćuczynienia pieniężnego w kwocie 12 000zł z tytułu naruszenia przez pozwanego dóbr osobistych powódki: czci, godności osobistej, dobrego imienia w miejscu pracy, reputacji, prywatności, tajemnicy korespondencji, wolności i swobody funkcjonowania.

Jako podstawę prawną roszczeń wskazała art. 24 kc (pozew k. 2-9).

Pismem z 14 grudnia 2009r. powódka wnosiła o zobowiązanie pozwanego do złożenia na łamach (...) i (...) oświadczenia następującej treści:

„Oświadczam, że wszelkie informacje, jakie rozpowszechniałem od września 2008r. na temat A. K. (1), w szczególności dotyczące: jej życia prywatnego, niewłaściwej postawy jako pracownika Działu Kadr Urzędu (...)w L.oraz na temat tego, że przekazywała plotki związane z życiem osobistym koleżanek i kolegów z pracy są nieprawdziwe, wymyślone przeze mnie w akcie osobistej zemsty na A. K. (1)" (pismo k. 101).

Pełnomocnik pozwanego złożył wniosek o przeprowadzenie mediacji (wniosek k. 117).

Na rozprawie 9 maja 2010r. pełnomocnik powódki nie wyraził zgody na mediację i popierał powództwo. Pełnomocnik pozwanego nie uznawał powództwa i wnosił o jego oddalenie (protokół rozprawy k. 119v).

W piśmie z 9 grudnia 2010r. pełnomocnik powódki podtrzymywał żądanie pozwu z punktów 1, 3 i 4 oraz o nakazanie pozwanemu przeproszenia jak w piśmie z 14 grudnia 2009r. na łamach (...) i (...) (pismo k. 334).

Na rozprawie 31 marca 2011r. pełnomocnik powoda popierał powództwo Wnosił o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według złożonych faktur.

Pełnomocnik pozwanego wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów procesu (protokół rozprawy k. 368v).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

A. K. (1) pozostawała w nieformalnym związku z pozwanym T. G. przez okres około 4 lat (bezsporne).

Od stycznia 2007r. do sierpnia 2008r. mieszkali razem w jej mieszkaniu przy ul (...) w L.. Z uwagi na liczne nieporozumienia i przejawy agresji ze strony pozwanego powódka podjęła decyzję o rozstaniu. Podczas awantury w sierpniu 2008r. pozwany poinformował powódkę, że pobrał z jej komputera zdjęcia oraz dokumenty i zamierza je ujawnić. Mówił też, ze umieści w Internecie zdjęcie, gdzie stoi nago w łazience. Wysyłał do niej sms-y z groźbami (zeznania powódki k. 119v-121 i 365v-366v).

.

W listopadzie 2008r. pozwany prowadził z kuzynką powódki J. O.korespondencję mail-ową na portalu „(...)" podszywając się pod powódkę. Potem odbierała ona telefony z zastrzeżonego numeru w domu i w pracy. Świadek rozpoznała głos pozwanego. Były też głuche telefony (zeznanie świadka J. O.k. 124v-125v).

Powódka dzwoniła do matki pozwanego skarżąc się na jego zachowanie i że zabrał jej rzeczy (zeznanie J. C. k. 324-325, zeznanie powódki).

Pozwany z komputera powódki, pokonując zabezpieczenia internetowe, pobrał analizę oświadczeń majątkowych kierowników podległych jednostek. W listopadzie 2008r. zawiadomił powódkę, że materiały te udostępni prasie z informacją, że znalazł je w okolicy jej bloku. Powódka zgłosiła to na policję, ale cofnęła wniosek o ściganie (zeznanie powódki k. 120).

Złożył w prokuraturze doniesienie o rzekomym popełnieniu przez powódkę przestępstwa. Prokurator w sprawie 1 Ds. 1244/09 odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie ukrywania w okresie od 2006r. do 2008r. w L.dokumentów kadrowo-płacowych Urzędu (...)w L.w postaci plików zapisanych na dyskietkach i w postaci dokumentów papierowych przez A. K. (1)pracownika w/w Urzędu, tj. czynu z art. 276 kk, wobec braku znamion czynu zabronionego z art. 17 § 1 pkt 2 kpk (postanowienie k. 94-95). Skontaktował się również z dziennikarzami (...)i (...), którzy rozmawiali z przełożonymi powódki wyjaśniając sprawę (zeznanie świadka A. W.k. 122v-123v, zeznanie powódki k. 120-120v).

Do znajomego powódki K. S.na przełomie roku 2008-2009 pozwany wysłał wiadomości na portalu (...) o upokarzającej dla powódki treści, przedstawiając powódkę jako osobę prowadzącą rozwiązłe życie osobiste. Obiecał, że jak „odczepi się do pani A., to da mu spokój" (wydruk wiadomości z portalu nasza-klasa k. 53-57, zeznanie K. S.k. 143v-144v).

Do rodziców K. S. zadzwonił z informacją, że ich syn nie powinien spotykać się z powódką (zeznania świadka K. S. k. 144).

7 stycznia 2009r. powódka wystąpiła do Prokuratury Rejonowej Lublin - Południe w Lublinie z wnioskiem o ściganie i ukaranie T. G.za groźby kierowane do niej, nękanie, złamanie jej haseł do kont internetowych (wniosek. 73-74, zeznanie powódki k. 119v-121). 28 stycznia 2009r. cofnęła wniosek o ściganie T. G., ponieważ pozwany zobowiązał się do zaniechania nagannego zachowania. Prokurator wyraził zgodę na cofnięcie wniosku . Dochodzenie w sprawie 1 Ds. 30/09 o czyny z art. 190§ 1 kk i art. 268 kk zostało umorzone wobec braku wniosku o ściganie i o czyn z art. 216 kk wobec braku interesu społecznego w kontynuowaniu ścigania z urzędu (postanowienie z uzasadnieniem k. 84-88, zarządzenie k. 89).

W lutym 2009r. pozwany był pod blokiem powódki. Robił zdjęcia samochodu ojca powódki, gdy ten w środku oczekiwał na córkę. Potem jechał za nimi swoim samochodem do K.. Świadek widział pozwanego pod blokiem córki również w listopadzie 2009r. (zeznania W. K. k. 145-145v).

29 marca 2009r. powódka zawiadomiła Komisariat VII Policji w L.o popełnieniu na jej szkodę przestępstwa. Postanowieniem z 8 kwietnia 2009r. w sprawie 1 Ds. 579/09 asesor Prokuratury Rejonowej Lublin - Południe w Lublinie odmówił wszczęcia dochodzenia w sprawie gróźb karalnych wobec braku ustawowych znamion czynu zabronionego stypizowanego w art. 190 § 1 kk. Oceniając zachowanie pozwanego kierującego wobec powódki wulgaryzmy określił, że czyny pozwanego mogą być zakwalifikowane w oparciu o art. 216 § 1 kk, gdzie ściganie odbywa się z oskarżenia prywatnego (postanowienie k. 90- 93).

Pozwany nadal uporczywie nękał powódkę telefonami o różnych porach. Śledził powódkę miejscu zamieszkania, w miejscu pracy oraz podczas spędzania czasu wolnego (zeznania A. K. (2)k. 124v, A. K. (3)k. 145v-146v, W. K.k. 145-145v, D. D.k. 124-124v, J. O.k. 124v-125v). Wysyłał wulgarne i obelżywe sms-y, przypominając m.inn. przykry dla powódki fakt poronienia. Rozpowszechniał nieprawdziwe, obraźliwe i krzywdzące informacje i opinie na temat powódki wśród jej znajomych i rodziny oraz w miejscu pracy. Wysyłał mail-e do jej znajomych. Wysłał mail-a do jej brata P. K., mieszkającego w G. (zeznanie W. K.145-145v, zeznanie A. K. (3)k. 145v-146v, zeznanie J. O.k. 124v-125v, zeznanie K. S.k. 143v-144, mail-e kierowane do K. S.k. 166-180, zapisy rozmów telefonicznych z P. K.k. 278-280).

Pozwany od powódki uzyskał zdjęcia ze spotkania integracyjnego w gminie K., na których uwidoczniony był m.inn. starosta (...), wice starosta, radni gminy. W maju 2009r. zawiadomił mail-em , podpisując się M. K., Zarząd Wojewódzki (...), że uzyskał te zdjęcia za zgodą powódki, która wykonała je po to, by ośmieszyć uczestników imprezy i szantażować ich. Załączył zdjęcia. Takie zachowania obniżały zaufanie do powódki wśród współpracowników i naruszały jej dobre imię i reputację w miejscu pracy. Zmniejszały jej szanse na awans w pracy (zeznania świadków A. W. k. 122v-123v i K. B. k. 123v-124).

6 sierpnia 2009r. pozwany wysłał do pracodawcy powódki pismo, które podpisał jako M. K., o dokonywaniu przez powódkę zakupów internetowych w godzinach pracy.

Wykradł ze skrzynki e-mail powódki dokumenty służbowe w postaci analizy oświadczeń majątkowych oraz uchwały w sprawie wynagrodzenia kierowników jednostek podległych Urzędowi (...). Informował przełożonych powódki, że ta nielegalnie wynosi z miejsca pracy dokumenty, zawierające dane osobowe pracowników Urzędu (...), wyrzuca je w wersji papierowej na śmietnik. Skargę uzupełnił 25 sierpnia 2009r. Było prowadzone postępowanie wyjaśniające. Czynności te podważały zaufanie do powódki u przełożonych (skarga k. 77-78, informacja k. 82-83, zeznania świadka A. W.k. 122v-123, zeznanie powódki k. 120v).

Telefonicznie i za pomocą poczty e-mail rozpowszechniał wśród znajomych powódki, członków ich rodzin, informacje o powódce, również nieprawdziwe, używając niewybrednych sformułowań, odnoszących się do spraw intymnych (zeznania świadka K. S.k. 143v-144v, J. O.k. 124v-125, wydruk wiadomości z portalu (...) wysłanej do koleżanki powódki k. 58).

Powódka czuła się śledzona przez pozwanego. Obawiała się go. Bała się wychodzić z domu. Kiedy wracała wieczorem prosiła, by znajomi podwozili ją pod klatkę schodową i czekali aż wejdzie do mieszkania. Dzwonił do niej, odbierała również głuche telefony. Część znajomych unikało powódki w obawie o własne bezpieczeństwo (zeznanie A. K. (2) k. 124v, K. B. k. 123v-124, W. K. k. 145-145v, J. O. k. 124v-125v i D. D. k. 124-124v).

W marcu 2009r., gdy powódka pojechała z D. D. na zakupy do B. pozwany kilkakrotnie dzwonił na numer powódki. Był natarczywy. Jej koleżance, która odebrała telefon, powiedział, że dowie się kim jest i znajdzie ją (zeznanie D. D. k. 124-124v).

28 marca 2009r. kolega powódki J. K.dzwonił z F., gdzie przebywał , do pozwanego. Wcześniej pozwany się z nim skontaktował i kazał „odczepić" od A. K. (1). J. K.zagroził pozwanemu wysadzeniem samochodu (wydruk artykułu prasowego z marca 2009r., nagrania rozmów między stronami w marcu 2009r. zapisy k. 199-202, protokół z przesłuchania J. K.k. 351-355). Wyrokiem zaocznym z dnia 23 stycznia 2012 r. w sprawie IV K 819/11 Sądu RejonowwegoLublin -Zachód w LublinieJ. K.został uznany za winnego czynu z art. 190 § 1 kk i skazany. Wyrok jest prawomocny (wyrok k. 421).

Groźby kierowane do pozwanego przez J. K. nie stanowią o naruszeniu dóbr osobistych pozwanego przez powódkę. Nie miała ona nic wspólnego z groźbami podłożenia bomby pod samochodem pozwanego.

18 maja 2009r. powódka złożyła u pracodawcy pozwanego skargę, że w styczniu 2009r. przekroczył on swoje uprawnienia przeprowadzając kontrolę w karczmie na stoku w C., gdzie pracował jako ratownik jej znajomy K. S. (zeznanie świadka K. S. k. 144v-145). Prosiła też o sprawdzenie czym w godzinach pracy zajmuje się pozwany, ponieważ otrzymuje od niego codziennie wielokrotne i głuche telefony z zastrzeżonego numeru w różnych godzinach. Informowała, że pozwany wykorzystuje stanowisko służbowe do pozyskiwania informacji o jej znajomych (pismo k. 68 i 130, notatka służbowa pozwanego z 13 października 2009r. k. 206).

21 lipca 2009r. powódka złożyła w Prokuraturze Rejonowej Lublin - Południe w Lublinie zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez T. G.na jej szkodę (zawiadomienie k. 69-72). Wówczas skontaktował się z jej kuzynką J. O.informując, że powódka mówi wiele złego na jej temat i jej męża (zeznanie J. O.k. 125-125v).

6 sierpnia 2009r. powódka wystąpiła do Prokuratury Rejonowej Lublin - Południe w Lublinie o sprawdzenie czy doszło do ujawnienia tajemnicy prowadzonego śledztwa w sprawie 1 Ds. 1261/09/s z jej zawiadomienia (pismo k. 75).

Pozwany przebywał na klatce schodowej domu, w którym powódka mieszka. Miała zabieraną wycieraczkę spod drzwi, wysypywany pod drzwiami piach, podrzucane worki ze śmieciami. Powodowało to poczucie zagrożenia. W niedziele pozwany rano około godziny 6 dzwonił domofonem do mieszkania powódki. Powódka widywała samochód pozwanego pod swoim blokiem. Ktoś zapychał zamek do piwnicy powódki (zeznanie W. K. k. 145-145v, A. K. (3) k. 145v-146v, zeznanie powódki k. 121).

W listopadzie 2009r. powódka zgłosiła się na badanie sądowo-lekarskie. Podała, że 28 listopada 2009r. o godzinie 6.30 została pobita przez byłego konkubenta, który uderzył ją pięścią w prawe ramię. Potwierdzono słabo wysycane podbiegnięcie krwawe na bocznej powierzchni ramienia prawego (protokół badania k.141, zeznanie świadka W. K. k. 145-145v).

W grudniu 2009r. pozwany również dzwonił do powódki (zapis rozmowy k. 276).

5 stycznia 2010r**.** J. O. widziała pozwanego pod blokiem powódki. Był niespokojny, spoglądał w okna (zeznanie J. O. k. 125).

Pozwany próbował utrudnić powódce życie zawodowe poprzez nękanie jej telefonami również w godzinach pracy, nękanie telefonami jej współpracowników, wreszcie wnoszenie skarg przeciwko powódce.

Zachowania te wskazują na złośliwy charakter działania, powodujący poczucie zagrożenia u powódki.

Wyrokiem z 19 grudnia 2011r. w sprawie IX W 158/11 Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie T. G. został uznany za winnego wykroczenia z art. 107 kw, polegającego na tym, że w okresie od 13 sierpnia do 8 października 2010r. w L. o rożnych porach dnia złośliwie niepokoił A. K. (1) poprzez dzwonienie i puszczanie sygnałów używając słów nieprzyzwoitych na nr (...) i telefon komórkowy (...) oraz telefon służbowy (...) (wyrok k. 203 i uzasadnienie k. 209-211v akt IX W 158/11). Sąd Okręgowy w Lublinie wyrokiem z dnia 2 maja 2012r. sygn. akt V Ka 250/12 na skutek apelacji obwinionego zmienił zaskarżony wyrok i uniewinnił pozwanego, ponieważ opis czynu nie zawierał wszystkich ustawowych znamion (wyrok z uzasadnieniem k. 242-245 akt IX W 158/11).

Wyrokiem z dnia 8 marca 2012r. Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie w sprawie IX K 839/11 T. G. został uznany za winnego tego, że w okresie od 20 grudnia 2010r. do 5 lutego 2011r. w L., celem dokuczenia A. K. (1), złośliwie ją niepokoił w ten sposób, że dzwonił do niej inicjując połączenia telefoniczne, wysyłał jej wiadomości tekstowe, tj. czynu z art. 107 kw (wyrok k. 168 i uzasadnienie k. 172-174 akt IX 839/11). Wyrok ten został utrzymany w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego Lublinie z dnia 24 maja 2012r. sygn. akt 504/12 (wyrok k. 199 i uzasadnienie k. 202-205 akt IX 839/11).

Powódka pracowała i pracuje jako główny specjalista działu kadr Urzędu (...) w L..

W związku z ciągłym napięciem, poczuciem zagrożenia i złym stanem psychicznym korzystała z pomocy psychologa (zaświadczenie ze Stowarzyszenia (...) w L. k. 96). Brała środki uspokajające (zeznanie powódki k. 121).

Zachowania pozwanego wpływały na funkcjonowanie powódki. Z uwagi na długotrwały stres nie była w stanie skupić się na pracy zawodowej, swobodnie spędzać czas wolny. Ucierpiało jej dobre imię i reputacja w miejscu pracy. Działania pozwanego obniżały zaufanie do powódki i jej wiarygodność w miejscu pracy. Była izolowana w kontaktach towarzyskich. Była postrzegana jako osoba „problematyczna" (zeznania świadków A. W. k. 122v-123v, K. B. k. 123v-124, D. D. k. 124-124v, A. K. (2) k. 124v, zeznanie powódki k. 120v i 365v-366v).

Pozwany w październiku 2010r. doznał obrażeń w wypadku samochodowym. Nadal pracuje jako funkcjonariusz celny. Dojeżdża do pracy na przejście graniczne w D. własnym samochodem. Netto zarabia 2 800zł miesięcznie. Bierze leki na krzepliwość krwi. Leczy się z powodu cukrzycy i nadciśnienia tętniczego. Pozostaje pod kontrolą ortopedy i neurologa. Mieszka z byłą żoną. Ma na utrzymaniu córkę (karta informacyjna z udzielonej pomocy ambulatoryjnej k. 434, karta informacyjna k. 435-436 i 437-440, zeznania pozwanego k.423v-424).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów, zeznań świadków i niesprzecznych z nimi zeznań samych stron.

Zeznania A. K. (1) są wiarygodne, spójne i konsekwentne. Znajdują potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym.

Świadek P. M. zeznał, że rozmawiał z powódką na temat pozwanego, ale bliżej nie był w stanie przedstawić tej sytuacji. Jego zeznania niewiele wniosły do sprawy (zeznania świadka P. M. k. 321v-322).

Sąd nie dał wiary zeznaniom matki pozwanego, że powódka dzwoniła do niej z wyzwiskami. Powódka tej okoliczności nie potwierdziła. Wiarygodnym jest, że u matki pozwanego szukała pomocy i obrony przed agresywnymi zachowaniami jej syna.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że jego zachowania prowokowała powódka i że przyjaciele powódki szykanowali go. Faktycznie groził mu jedynie J. K. wysadzeniem samochodu.

Sąd nie dał wiary zeznaniom pozwanego, że nie podejmował działań w celu złośliwego niepokojenia powódki. Nie są wiarygodne zeznania pozwanego, że z przełożonym powódki spotkał się jedynie w celu przekazania mu dokumentów, że to on był prześladowany i nękany przez powódkę (zeznania pozwanego k.366v-368v).

Sąd oddalił wniosek pozwanego o dowód z opinii psychologa, który miałby wypowiedzieć się na okoliczność motywacji, którą kieruje się powódka przy obciążaniu pozwanego oraz jaki jest stosunek psychiczny powódki wobec pozwanego (wniosek k. 261v), jako nieprzydatny w sprawie.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Powództwo jest uzasadnione.

Zgodnie z art. 23 kc dobra osobiste człowieka jak cześć, wizerunek, dobre imię, prawo do prywatności, tajemnica korespondencji, wolność, swoboda funkcjonowania, nietykalność mieszkania pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach.

Cześć człowieka przejawia się w dwóch aspektach – dobrym imieniu, którego naruszenie polega na pomawianiu innej osoby o takie postępowanie lub właściwości, które mogą ją poniżyć w opinii publicznej albo narazić na utratę zaufania potrzebnego dla danego stanowiska, zawodu lub działalności oraz godności osobistej, której naruszenie stanowi zniewagę. Cześć i godność, dobre imię człowieka są pojęciami obejmującymi wszystkie dziedziny życia osobistego, zawodowego i społecznego.

Działania pozwanego naruszyły dobra osobiste powódki takie jak cześć, dobre imię, godność osobistą, swobodę funkcjonowania, tajemnicę korespondencji i prawo do prywatności.

Stosownie zaś do treści artykułu 24 § 1 kc ten czyje dobro zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia ich skutków, w szczególności ażeby złożyła oświadczenie odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie. Na zasadach przewidzianych w kodeksie (konkretnie w art. 445 oraz 448 k.c.) może ona żądać również zadośćuczynienia pieniężnego lub zapłaty odpowiedniej sumy pieniężnej na wskazany cel społeczny.

Z powołanego przepisu art. 24 § 1 kc wynika, że nie każde naruszenie dobra osobistego uprawnia do wystąpienia z roszczeniami ochronnymi. Jest to możliwe dopiero wtedy, gdy działanie naruszającego będzie bezprawne, tj. sprzeczne z normami prawnymi, a także z porządkiem prawnym oraz z zasadami współżycia społecznego. Do okoliczności wyłączających bezprawności naruszenia dóbr osobistych należy zaliczyć: działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy, wykonywanie prawa podmiotowego, zgodę pokrzywdzonego oraz działanie w ochronie uzasadnionego interesu.

Działaniom pozwanego nie da się przypisać tych cech.

Ciężar wykazania, że nastąpiło naruszenie dobra osobistego, zgodnie z ogólną regułą zawartą w art. 6 k.c. spoczywa na powodzie. Natomiast w procesie o ochronę dóbr osobistych przesłanka bezprawności jest domniemywana, a więc

wykazanie, że działanie pozwanego nie miało takich cech spoczywa na nim. Za bezprawne uznaje się każde działanie sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających takie działanie np. działanie w obronie uzasadnionego interesu, działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy, zgoda poszkodowanego.

Dokonując oceny zachowania pozwanego Sąd miał na uwadze nie tylko punkt widzenia żądającej ochrony powódki i jej indywidualną wrażliwość (kryterium subiektywne), ale przede wszystkim kryterium wzorców obiektywnych, powszechnie przyjmowane i akceptowane normy postępowania.

W świetle kryteriów obiektywnych nie ma wątpliwości, że zachowania pozwanego naruszały dobra osobiste powódki.

Działania pozwanego należy ocenić jako wysoce naganne, zmierzające do nękania byłej konkubiny.

Były to zachowania zarówno sprzeczne z normami prawnymi jak i z zasadami współżycia społecznego.

Pozwany nękał powódkę telefonami, sms-ami, śledzeniem, naruszaniem tajemnicy korespondencji, pomawianiem, kierowaniem podejrzeń o popełnieniu przestępstwa, dyskredytowaniem jej wśród znajomych i w miejscu pracy.

Powodowało to izolowanie powódki przez znajomych i współpracowników, zmniejszenie szans powódki na awans w pracy. Niektórzy znajomi zerwali z nią kontakt.

Wobec tego, że doszło do bezprawnego naruszenia dóbr osobistych powódki przez pozwanego ma ona prawo skorzystać ze środków ochrony tych praw przewidzianych w kodeksie.

Przepis art. 24 § 1 zd. 1 kc stanowi, że „ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne".

Jak wynika z tego przepisu, zaniechania naruszenia można domagać się tylko wtedy, gdy obawa naruszenia dobra osobistego jest w świetle okoliczności danego przypadku i doświadczenia życiowego uzasadniona. Nie chodzi o to czy po stronie powoda powstał stan obawy, lecz wymagane jest powstanie ujmowanego w kategoriach obiektywnych stanu zagrożenia naruszenia dobra. Innymi słowy: w świetle okoliczności danego przypadku można się spodziewać, iż do naruszenia dobra osobistego dojdzie, wiele bowiem na to wskazuje (por. wyr. SN z 26.2.1965 r., II CR 13/65, OSN 1965, Nr 10, poz. 174).

Zasadnym było orzeczenie zakazu z punktu I wyroku z uwagi na długi okres naruszeń, ich intensywność, brak skruchy i fakt nękania powódki telefonami nawet w trakcie tego procesu.

Ponieważ doszło do naruszenia zarówno godności powódki, jak i jej dobrego imienia na różnych polach i za pomocą rożnych środków przekazu należało uwzględnić żądanie zobowiązania pozwanego do umieszczenia stosownego oświadczenia w dzienniku.

Celowe jest podanie oświadczenia w prasie, gdyż zachowania pozwanego znane były szerszemu kręgowi osób nie tylko wśród znajomych powódki, ale głównie w miejscu jej pracy, w urzędach. Publikacja wskazująca na nieprawdziwość twierdzeń powoda da szansę powódce na odzyskanie dobrego imienia.

Sąd uznał, że wystarczające będzie umieszczenie stosownego oświadczenia w (...), który jest ogólnie dostępny i zawiera istotne informacje z regionu, nadto zapewne jest czytany przez osoby z pracy powódki, gdzie szerszy krąg osób mógł mieć styczność z informacjami rozpowszechnianymi przez pozwanego.

Przepis art. 24 § 1 kc pozostawia ocenie Sądu kwestię, czy żądana przez powoda treść i forma oświadczenia jest odpowiednia i celowa do usunięcia skutków naruszenia, co prowadzi do wniosku, że Sąd może ingerować w treść oświadczenia przez ograniczenie jej zakresu, czy uściślenie sformułowań (wyrok SN z 19 października 2007r. Lex nr 448046).

W tym stanie rzeczy Sąd zmodyfikował w części oświadczenie. Z treści należało wyeliminować pewne sformułowania. Nie wpisano określenia „wszelkie", gdyż nie wszystkie informacje przekazywane przez pozwanego dotyczące powódki były nieprawdziwe. Pozwany rozpowszechniał również prawdziwe informacje, ale w znacznej części dotyczące strefy prywatnej i należy zauważyć, że nie powinien tego czynić, bo to stanowiło naruszenie prawa do prywatności. Oświadczenie dotyczy informacji nieprawdziwych, bo tak powódka sformułowała żądnie pozwu. Pozwany nie udowodnił, że powódka przekazywała plotki na temat kolegów, a w tym zakresie to pozwanego obciążał ciężar dowodu. Skoro nie udowodnił, to winien złożyć oświadczenie również, co do tych pomówień, ponieważ stawiają powódkę w niekorzystnym świetle wobec kolegów z pracy. W zakresie nieuwzględnionym w tekście oświadczenia i dodatkowej publikacji w (...) powództwo zostało oddalone.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjęto, że warunkiem uwzględnienia żądań opartych na art. 448 kc jest wykazanie nie tylko bezprawności naruszenia dóbr osobistych, ale także winy sprawcy naruszenia. Ponadto uwzględnienie roszczeń wywodzonych z tego przepisu nie ma charakteru obligatoryjnego, lecz fakultatywny, co nie oznacza jednak dowolności, zarówno bowiem odmawiając zasądzenia żądań opartych na art. 448 kc, jak również ustalając wysokość zasądzanych na tej podstawie kwot, sąd powinien kierować się określonymi kryteriami.

Orzekając o żądaniu opartym na art. 448 kc, sąd powinien w pierwszej kolejności rozstrzygnąć, czy zachodzi podstawa do odmowy uwzględnienia tego roszczenia. W razie naruszenia dobra osobistego i zgłoszenia żądań opartych na art. 448 kc, zasadą jest ich uwzględnienie, wyjątkiem zaś oddalenie. Do okoliczności uzasadniających oddalenie omawianych roszczeń należy zaliczyć znikomy stopień winy sprawcy i doznanej krzywdy, rodzaj naruszonego dobra osobistego, niewłaściwe zachowanie się samego poszkodowanego (prowokacja), pojednanie się stron lub sposób postępowania po dokonaniu naruszenia, np. publiczne przeproszenie albo wycofanie się z zarzutów. W razie uznania, że nie ma podstaw do odmowy uwzględnienia żądań na podstawie art. 448 kc, sąd powinien rozstrzygnąć o wysokości zgłoszonego żądania. Orzekając w tym zakresie musi mieć na względzie wszelkie okoliczności sprawy, w szczególności rodzaj i stopień winy sprawcy naruszenia dobra osobistego, cel i motywy jego działania, jego sytuację majątkową, sposób postępowania sprawcy już po naruszeniu dóbr osobistych, rodzaj oraz skalę naruszonego dobra osobistego, skutki naruszenia dobra osobistego dla pokrzywdzonego, w jakim zakresie - poza środkami ochrony niemajątkowej przewidzianymi w art. 24 § 1 kc - do usunięcia skutków naruszenia dóbr osobistych konieczne jest uwzględnienie żądania przewidzianego w art. 448 k.c.

Przechodząc do realiów przedmiotowej sprawy należy wskazać, iż zachowanie pozwanego było bezprawne i zawinione, z nasileniem złej woli.

Pozwany ani nie przeprosił powódki, mimo toczącego się procesu w tej sprawie nadal nękał powódkę telefonami. Natężenie złej woli i agresji w zachowaniu pozwanego było znaczne. Powodowało obawy powódki i wyrządzało jej krzywdę przez długi okres czasu.

Określając wysokość świadczenia, Sąd miał na uwadze stosunki majątkowe pozwanego, który osiąga stałe dochody. Zachowanie pozwanego oceniane w zakresie żądania miało miejsce wielokrotnie, było intensywne i zasługujące na napiętnowanie. Pozwany winien odczuć dolegliwość finansową konsekwencji swych działań. Długotrwałość nękania, intensywność i pogorszenie w związku z tym jakości życia powódki, spowodowanie poczucia zagrożenia stanowią, że żądana kwota zadośćuczynienia nie jest wygórowana i podlega zasądzeniu w całości.

Orzeczenie o kosztach postępowania znajduje uzasadnienie w treści art. 100 zd. 2 kpc. Powódka w zasadzie wygrała sprawę. Korekcie uległa tylko treść przeprosin i miejsce publikacji. Zasadne jest zasądzenie na rzecz powódki całości poniesionych kosztów. Należało zasądzić od pozwanego T. G. na rzecz powódki A. K. (1) zwrot uiszczonej opłaty od pozwu 1 200zł (600zł+600zł) oraz wynagrodzenie pełnomocnika procesowego, zgodnie z wnioskiem, na podstawie przedłożonych faktur kwotę 2 200zł, łącznie 3 400zł.

Mając powyższe na uwadze Sąd orzekł jak w sentencji.